

SVJEDOČANSTVO O PUTU OZDRAVLJENJA

UVOD

Dragi čitatelju,

molim da otvorena srca, uma i duše pročitaš ovo moje osobno Svjedočanstvo o putu ozdravljenja koje ti sa ljubavlju upućujem kao dragom prijatelju ili prijateljici. Nadam se do kraja čitanja i putovanja da ćemo postati i više od prijatelja, da ćemo postati brat/sestra po Isusu Kristu!

Na početku želim da svi znaju i po milosti Božjoj spoznaju da je Isusu i sa Isusom sve moguće, jer ISUS JE ŽIV I SIN JE BOGA ŽIVOGA, a kad je uz nas NEMA STRAHA i zato ću uvijek klicati: ISUSE DRAGI, ISUSE ŽIVI, NEMAM SE ČEGA BOJATI JER TI SI SA MNOM!

Što je Svjedočanstvo o putu ozdravljenja? To je osobni zapis procesu ozdravljenja, uz duhovni i vjerski element, zahvaljujući Bogu. Ovakva svjedočanstva mogu uključivati zahvalnost za primljeno ozdravljenje, jačanje vjere i osobni rast te transformaciju u novog boljeg sebe, kao što je prikazano u primjeru ovog mog Svjedočanstva u kojem zahvaljujem Bogu na ozdravljenju i jačoj vjeri.

Svjedočanstvo o putu ozdravljenja je pisano na način da prikazuje osobni doživljaj, ali bez dodatne interpretacije i upućivanja čitatelja što i kako da dalje čini i postupa. Zato

želim uvodno iznijeti, po meni, par bitnih „PUTOKAZA“ na PUTU koji vodi ISTINI I ŽIVOTU, kada i ako, ti ili netko tvoj blizak zapadne u bolest ili neko teško stanje. Mi, kao djeca Božja, imamo možda i više „alata“ nego što to inicijalno mislimo. Dalje, u tekstu, navodim deset „PUTOKAZA“ koji mogu pomoći na putu kroz ovu suznu dolinu:

1. POČNI SE ODMAH MOLITI

Kako to lijepo u Predgovoru moj dragi nekadašnji učitelj, a sada i dugogodišnji prijatelj i ispovjednik potpisan kao Svjedok Božje ljubavi, snage i milosrđa navodi, kreni sa „Očenaš“. Ja osobno izuzetno volim Krunicu Božanskog Milosrđa i Zazive Božanskom Milosrđu (koji se nalaze u privitku ovog Svjedočanstva). Ono što smatram izuzetno korisnim su i takozvane Strelovite molitve (primjeri kojih se nalaze u privitku ovog Svjedočanstva), a koje su izuzetno korisne u situacijama kada smo u takvom stanju da nismo u stanju moliti duže ili koncentriranije. Primjer možeš vidjeti i u samom Svjedočanstvu (drugi dio) kada vapim iz dubine duše prije pregleda: „*Isuse, sine Boga živoga, spasi me!*“. Uz molitve, dragoj nam Majčici Mariji i svecima, kao što su Sv. Padre Pio, Sv. Rita, Sv. Šarbel, Sv. Pelegrin, Sv. Carlo Acutis i dr. smatram bitnim zamoliti i za molitve za oslobođenje duša iz čistilišta koje će nam biti itekako zahvalne, jer zamisli kako je teško tek njima, ako je tako teško nama u našim patnjama.

2. ZAMOLI I DRUGE DA SE MOLE ZA TEBE

Nemoj se sramiti zamoliti druge da mole za tvoje ozdravljenje. Svi mi imamo poznanike i prijatelje u vjeri, koji mogu svojim molitvom potaknuti traženu promjenu. I ja sam molio prijatelje i poznate u vjeri da mole za mene. Sjeti se samo priče o oduzetom, kojeg je Isus ozdravio kada su ga prijatelji kroz krov kuće spustili pred noge Isusa jer nisu mogli drugačije od mnoštva doći pred Isusa. Trebalo je tu imati puno vjere za „razmontirati tuđi krov“ i spustiti bolesnika pred Isusa, ali to prijatelji u vjeri čine. Nose nas i kad mi ponekad sami ne možemo ili ne znamo.

3. ISPOVIJEDI SE

Nemaš što čekati. Idi na ispovijed što prije! Ako nisi išao na ispovijed duže vremensko razdoblje preporučam tzv. životnu ispovijed gdje će te ispovjednik voditi. Zapamti naš Bog je Bog pun ljubavi (po meni čista ljubav koja je po ljudskim riječima neopisiva), a Isus je svima opraštao grijehе koji su se pokajali. Pazi, čak ih nije ni grdio, već ih je hrabrio da više ne griješe. Nikoga nije odbacio pa čak ni razbojnika (onaj s desne strane križa). Zamisli, sv. Dizma je jedini svetac za kojeg se pouzdano zna da je završio u raj, iako se to u njegovu slučaju dogodilo u posljednji čas (a zamisli on je bio „dobar“ razbojnik, ali ipak razbojnik!). Da li je kasno za mene jer ja se do sada nisam molio? Nikada nije kasno! Samo kreni sad i odmah. Usudio bih se čak i našaliti: „Isus uvijek dolazi na vrijeme jer Isus nikad ne kasni, samo ljudi kasne!“

4. KRENI NA MISU I PRIMI SV. PRIČEST

Kada? Sada i redovito, naravno po mogućnosti (ako si bolestan). Ja sam na kraju išao na misu i u bolničkoj kapelici, a kada to nisam fizički mogao, molio sam se.

5. POKRENI PROCES OPRAŠTANJA

Treba oprostiti, pa čak i ljubiti svoje neprijatelje. Da treba..., ali,... osobno znam da je navedeno jako teško, no istodobno je i jako bitno za proces ozdravljenja. Zašto? Onom mjerom kojom mjerimo i nama će se mjeriti. Jednostavno, opraštamo li, i nama će biti oprošteno, a to je jako bitno za ozdravljenje. Kome oprostiti? Svima. Drugima koji su nas povrijedili, da i samom sebi, pa čak i Bogu (je moguće je da Mu zamjerimo zbog dane bolesti ili bolesti ili smrti nama bliske osobe). Kako? E, to je sad teži dio i traje. To je proces otpuštanja i opraštanja. Svi smo različiti i svi ćemo različito navedenom pristupiti. Kao jedan koristan „putokaz“ u privitku ovog Svjedočanstva se nalazi i tekst pod nazivom: „Psihologija opraštanja – praktična pomoć u procesu oprosta“ kojeg je napisao psiholog i moj dragi kolega i prijatelj koji je u vjeri, a na moju zamolbu, jer sam želio i nešto praktično pružiti dragom čitatelju ovog mog Svjedočanstva, od onog svima nama poznatog, da treba svima oprostiti.

6. KORISTI SAKRAMENT BOLESNIČKOG POMAZANJA

Sakrament Bolesničkog pomazanja krivo se naziva posljednja pomast i može se primiti više puta, npr. kod

pogoršanja, odnosno povratka teške bolesti i sl. Ja sam zato dvaput primio sakrament Bolesničkog pomazanja, a kako u Predgovoru moj dragi nekadašnji učitelj, a sada i dugogodišnji prijatelj i ispovjednik, potpisan kao Svjedok Božje ljubavi, snage i milosrđa navodi da je on primio više puta sakrament Bolesničkog pomazanja i još je živ.

7. IDI NA HODOČAŠĆE

Idi na hodočašće (naravno prema mogućnosti i stanju). Jako dobre su i popratne duhovne obnove. Ako osjeteš potrebu, zavjetuj se na neki čin, radnju, molitvu i sl. Molim prilikom davanja zavjeta budi realan i pazi da ih možeš i izvršiti, jer ma koliko teške nedaće bile, nemojmo zavjetovati Bogu ono što nećemo moći izvršiti.

8. SVJEDOČI I BUDI POSTOJAN U VJERI

Nemoj se sramiti svjedočiti o ozdravljenju po milosti Božjoj. Meni je iskreno bilo teško svjedočiti. Imam dobar posao. Neki bi rekli i poziciju. Materijalno sam osiguran. Ali, bojao sam se „reakcije okoline“ ili „osude struke i kolega i kako će to utjecati na moju poslovnu karijeru...“, ali zbog onog „...i neka cijela zemlja zna...“ nema mi drugog puta osim svjedočenja o putu ozdravljenja, i na kraj zemlje ako treba, bez obzira ne sve! Budi ustrajan u vjeri i vjerskom životu. Ispuni zavjete dane za ozdravljenje koliko god ti je teško.

9. IDI LIJEČNIKU I LIJEČI SE

Slušaj liječnika i idi redovno na kontrole i kad misliš da

si primio milost ozdravljenja. Zdravlje je od Svevišnjeg, a u slučaju bolesti treba se moliti Bogu, ali i poštivati liječnika, kao osobu koju je Bog stvorio, da služi ljudima. Napisano je u Bibliji: „Časti liječnika čašću koja mu pripada zbog njegove službe, jer je i njega Gospod stvorio.“ i „Ali i liječniku mjesta daj, i njega je Gospod stvorio: nek' nije daleko od tebe, jer i on je potreban. Katkad je spas u ruci njihovoj, jer se i oni Bogu utječu da im poda milost izlječenja i lijek za spas života.“ (Knjiga Sirahova / Poglavlje 38).

10. VJERUJ, ISUS JE ŽIV, SIN JE BOGA ŽIVOGA I KAD JE S NAMA NEMA STRAHA!

Meni je po struci teško prihvatiti da vjerujem u nešto što nisam vidio. Ali, jednostavno prihvati, prvo povjeruj, pa ćeš i vidjeti. Tek kada sam istinski povjerovao, tada sam i vidio. Prvo povjeruj da je Isus živ, a onda dolaze obilni darovi vjere po milosti Božjoj.

Upiši svjedocanstvo.eu u svoju tražilicu i posjeti web stranicu posvećenu širenju knjižice „Svjedočanstvo o putu ozdravljenja“.

Na ovoj stranici možeš naći molitve, zanimljive projekte i ideje te druga slična svjedočanstva koja mogu uključivati zahvalnost za primljeno ozdravljenje i jačanje vjere.

Ako želiš svjedočiti slobodno pošalji svoje svjedočanstvo na elektroničku poštu navedenu kao KONTAKT na web stranici svjedocanstvo.eu

Na web stranici svjedocanstvo.eu možeš besplatno preuzeti knjižicu „Svjedočanstvo o putu ozdravljenja“ u A4 ili A5 formatu na hrvatskom jeziku i drugim dostupnim jezicima označenim na web stranici.

Knjižicu možeš slobodno ispisati, umnažati i dijeliti (fizički i digitalno), ali uz uvjet da se ne mijenja njezin sadržaj i da se ne prodaje, već da se dalje dijeli besplatno. Besplatno si dobio, besplatno i dalje dijeli!

Sve vas voli i ljubi po Isusu ozdravljen i u Isusu ponovno rođen!

PREDGOVOR

Prijatelj se poznaje u nevolji, a Bog je uvijek naš najbolji prijatelj!

Često mi na tog našeg prijatelja zaboravimo kad nam u životu dobro ide, a ipak on nas nikad ne zaboravlja. Kad nas zbog života koji živimo pohodi neka neugoda (bolest, ljudsko nerazumijevanje, problemi na poslu, s djecom ili koja god druga neugodnost i sl.) naš je prijatelj uvijek tu, ali čeka da ga pozovemo u pomoć. I David, kad se našao u nevolji, napisao je: „*Smiluj mi se, Bože moj, jer me dušmanin hoće zgaziti, napadač me moj neprestano tlači. Dušmani moji nasrću na me povazan, mnogo ih je koji se na me obaraju. Svevišnji, kad me strah spopadne, u te ću se uzdati. Božje obećanje slavim, u Boga ja se uzdam i neću se bojati...* „ (Psalam 53, 1-4)

„*Dušmani*“ mogu biti opipljivi, ali i neopipljivi, no ipak su naši dušmani - neprijatelji - napadači. Osim na ljude, mi smo osobito osjetljivi na bolesti. Ne bojimo se toliko čovjeka, jer se pred njim možemo i sakriti, pa i umaknuti, no bolest je u nama i kamo god krenemo, ona ide s nama. I muči nas. Ne da nam mira. Zbog nje ne možemo spavati. Zbog nje suze lijemo. U tom slučaju, zavapimo Bogu. Isus je rekao: „*Išтите i dat će vam se! Tražite i naći ćete! Kucajte i otvorit će vam se! Doista, tko god ište, prima; i*

tko traži, nalazi; i onomu koji kuca otvorit će se.“ (Mt 7, 7-8) Doista, prijatelj naš „čeka“ da ga zamolimo, a mi na to često zaboravljamo.

Kad nam se dogodi bolest (ili kakva druga neugodnost u životu), ne očajavajmo! Potrebno je samo, potpunim pouzdanjem, svom snagom svojom zamoliti Boga da nam se smiluje i čitavim svojim srcem predati se u ruke „prijatelju“ – Isusu Kristu, Bogu i Gospodinu svome.

Kad obolimo, odmah pomislimo: „Katastrofa! Sve je gotovo. Nema nam spasa.“ No, nije sve gotovo. Imamo ljudsku pomoć, ali i božansku. Dapače, kad zakaže ljudska pomoć, medicina, jer mi smo ljudi ipak ograničeni, tu je Bog, naš prijatelj. No, kako mi Boga često zanemarujemo, onda mislimo da nam se On osvećuje i da smo se zato razboljeli te da nismo dostojni obratiti mu se.

Bog nije zlopamtilo. On je milosrdni Otac koji čeka da mu se izgubljeni sin vrati.

U Evandjelju, kad god bi Isusa netko zamolio za zdravlje, On bi ga ozdravio. Razne su bolesti. No on je uvijek spreman ozdraviti gubavca, uzetoga, slijepca piše u Evandjelju: *“donašahu preda nj opsjednute. I sav je grad nagrnuo k vratima I on ozdravi bolesnike, a bijahu mnogi i razne im bolesti i zloduhe mnoge izagna“* (Mk 1, 32 – 34)

Isus nije zvijezda padalica koja zabljesne u mraku i nestane. On je živ! Jučer, danas i u vijeke!

Kad je to tako, potrebno je samo zamoliti ga da nam pomogne, a On čeka da ga zamolimo. Makar da se, s

vjerom, dotaknemo samo njegovih haljina. Bog nije ni zlopamtilo, ni škrtac, ni sebičan. Kad nam je već darovao svoga Sina, onda će nam i ostalo darovati, jer ako je On za nas, tko će protiv nas? Tako nekako zbori sv. Pavao u poslanici Rimljanima.

Što nam je dakle činiti? Kad se razbolimo, potražimo liječnike, naše zemaljske, jer Bog je i njima dao mudrost da se suprotstave bolestima, ali još više, trebamo potražiti božanskog liječnika, Isusa Krista Gospodina našega. Isus nam je u Crkvi ostavio redovite putove, a to su molitva i sakramenti.

Ne bojmo se molitve. Ne sramimo se molitve. Neka nam ne dodija moliti!

Molitve su razne. Osobito cijenim molitvu „Očenaš“ jer ju nam je predao sam Isus. No, tu su i druge molitve. Bitno je moliti srcem i dušom, živom vjerom i s pouzdanjem u Gospodina. U ovoj knjižici se nalazi i Krunica Isusa, božanskog liječnika koju sam napisao prema različitim trenucima iz Evanđelja u kojima Isus ozdravlja one koji bi ga molili da ih ozdravi.

Osim molitava, tu su i sakramenti. Euharistija – pričest te ispovijed.

Kad osjetimo da nismo dostojni pričestiti se, to je pravo vrijeme da pođemo na ispovijed i da se u sakramentu ispovijedi riješimo grijeha i pomirimo s Gospodinom. Osim ta dva sakramenta tu je i sakrament bolesničkog pomazanja.

Da, zove se sakrament bolesničkog pomazanja, a ne posljednja pomast.

Ljudi su je tako počeli nazivati jer su zvali svećenika tek kad je bolesnik bio na umoru. Tako se uvriježilo mišljenje da je bolesničko pomazanje zapravo posljednja pomast i da se nakon nje obavezno umire. No, taj nam je sakrament dan da nam pomogne u našim bolestima. Tako govori i sveti Jakov u svojoj poslanici: *„Boluje li tko među vama? Neka dozove starješine Crkve! Oni neka mole nad njim mažući ga uljem u ime Gospodnje pa će molitva vjere spasiti nemoćnika; Gospodin će ga podići, i ako je sagriješio, oprostit će mu se.“* (Jak 5, 14-15)

Zato nemojmo se bojati bolesničkog pomazanja, nego kad smo bolesni pozovimo svećenika da nam pomogne i da nam udjeli sakrament bolesničkog pomazanja.

I ja kao pisac ovih redaka svjedočim o snazi tog sakramenta. Kad je moja majka bila na umoru, primila je bolesničko pomazanje. Nakon toga se oporavila te je još četiri godine živjela. I ja sam imam mnoge zdravstvene teškoće. Kad god bi se našao u bolnici, zatražio sam sakrament bolesničkog pomazanja, a bilo je to desetak puta. Eto, još sam živ i još uvijek pišem.

Nemojmo se bojati sakramenata. Oni su za žive ljude, a ne za mrtve!

Sakramenti su vidljivi znak nevidljive Božje prisutnosti i zato kad ih primamo Gospodin je s nama. Bilo da nas hrani, bilo da nam oprašta, bilo da nas ozdravlja ili prati u bolesti. To je izraz vjere.

Bolest nije neko čudno stanje u našem životu. Dapače, vrlo je prirodno.

Pokazuje nam da smo krhki i da ne možemo sve sami učiniti, koliko god bili jaki, mudri, imućni. Ona se pojavljuje u životu svakog čovjeka jer naše se tijelo s vremenom kvari. Netko je bolestan od rođenja, a netko se razbolijeva u mladosti, netko u zrelim godinama, a netko u starosti. Ništa novo.

Ne bojmo se bolesti, nego se uhvatimo u koštac s njome! U tom stanju Bog je naš najveći prijatelj i njemu se možemo i trebamo potpuno predati.

To činimo kroz molitvu jer i sam Isus je rekao: „*Molite i dat će vam se! Tražite i naći ćete! Kucajte i otvorit će vam se! Jer tko god moli, prima. Tko god traži, nalazi. Tko kuca, otvara mu se. Bi li itko od vas svojemu djetetu, kad bi ga zamolilo kruha, dao kamen? Ili bi mu tko dao zmiju kad ga zamoli ribu? Pa ako vi, grešni ljudi, znate davati dobre darove svojoj djeci, koliko će više vaš nebeski Otac darovati dobra onima koji ga mole?*“ (Mt, 7-11) Eto, to je moć molitve!

Molitva ne mora biti duga i naporna, nego iskrena i ustrajna.

Ne zaboravimo da Bog nije automat za kavu, piće ili hranu gdje mi ubacimo novčić i odmah nam izađe željeni proizvod. On je naš Otac koji nas voli i koji nas odgaja, pa čak i kroz životne neugodnosti.

U molitvi moramo biti strpljivi i ustrajni te iznad

svega tražiti da se dogodi Božja volja! Tako nas i sam Isus uči kad u Getsemanskom vrtu, prije svoje muke moli: „*Oče moj! Ako je moguće, neka me mimoide ova čaša. Ali ne kako ja hoću, nego kako hoćeš ti.*“ (Mt 26, 39)

Ako je Isus tako molio, možemo li mi bolje?

Svi koji su u potrebi neka se mole i uzdaju u Božje milosrđe!

Svjedok Božje ljubavi, snage i milosrđa

SVJEDOČANSTVO O PUTU OZDRAVLJENJA

Slava i hvala Bogu, jer njemu ništa nije nemoguće!!!

Hvala ti dragi Bože što si me ozdravio i sačuvao na više načina nego što ih mogu nabrojati... sačuvao si mi zdravlje i dao novu vjeru, puno jaču nego što je bila stara ... pretvorio si me u “novog mene”, u puno sretnijeg, zahvalnijeg, doduše još grješnog i punog mana, ali i silno željnog promjene i tvoje ljubavi. Kolika je tvoja ljubav?! NEIZMJERNA!!!! Izlijevaš je preko svojih čudesa, preko svoga milosrđa na ovu Zemlju u neizmjernim količinama... Dao si nam svojega Sina koji je čista ljubav, koji nam pokazuje put osvijetljen vatrom Duha Svetoga.

Još uvijek bolujem od grijeha lijenosti jer grijeh je bolest koja ulazi na mala vrata i kada se nastani u nama jako ga je teško iskorijeniti i zadobiti zdravlje i zato mi je trebalo tako dugo da napišem ovaj tekst. Svaka druga izlika bi bila čista laž!

Bože sačuvaj me od svakoga zla i grijeha i budi mi u pomoći!

Kako da svjedočim o tome što mi se dogodilo, a da bude objektivno i kako da sačuvam sadržaj od subjektivnog dodavanja i vlastite interpretacije? Mislím da to nije

moguće jer je i moj doživljaj bio subjektivan, odnosno uz samo jedan zahtjev, a to je: "... i neka cijela zemlja zna..."

“NI U NAJVEĆOJ TAMI SE NE BOJTE, ISUS JE ŽIV I UVJEK JE S NAMA! NJEGOVO IME RAZGONI SVAKI MRAK!”

Na sv. Nikolu 2007. saznao sam da imam zloćudni tumor na desnom oku većih dimenzija koje se operacijski nije mogao ukloniti u Hrvatskoj.

Kad mi je doktor rekao dijagnozu obuzela me nevjerica, a kada sam čuo da se operacija uklanjanja tumora ne može u Hrvatskoj obaviti obuzeo me je i strah i neizvjesnost. Mislio sam: “Pa, kako? Pa, zašto? Pa, zar je to to? Tako ću završiti?! Ja sam još jako mlad! Iako imam djevojku još nisam osnovao svoju obitelj! Još mogu toliko toga učiniti i želim još toliko toga učiniti! To nije fer... pa, ja sam dobar i pošten...zašto se to onda događa baš meni... nije fer... i što sad?...” Tisuće isprekidanih misli pomiješanih sa strahom punile su mi glavu. Ne mogu riječima opisati kako sam se osjećao.

No, još nisam gubio glavu i zajedno sa svojim roditeljima krenuo sam u borbu. Doktor nam je dao kontakt broj jedne Sveučilišne bolnice u Njemačkoj u kojoj bi se mogla izvršiti operacija te smo poslije kratkog šoka krenuli u akciju. Uslijedili su dani neizvjesnosti i iščekivanja. Trebalo je dogovoriti termin u bolnici i trebalo je naći smještaj u Njemačkoj. Također, trebalo je od HZZ-a izboriti plaćanje troškova liječenja u inozemstvu, a na kraju dana trebalo se boriti s vlastitim strahovima i osjećajima. Tada nisam

imao nikakve veće smetnje osim povremenih bljeskova u desnom oku. I dok se iščekivao datum prvog pregleda u bolnici u Njemačkoj u razgovoru s majkom, a i na poticaj njezinih prijateljica, odlučio sam otići na ispovijed. No, to i nije bilo tako lako. Naime, iako sam odgojen u katoličkom ozračju i makar sam za sebe smatrao da živim “poštenim” životom shvatio sam da me je način života odvojio od Boga. Shvatio sam da nisam godinama išao na ispovijed, a da je moja duša puna “svega i svačega” i to pod onim poznatim opravdanjem: “pa to i nije tako strašno”, “pa ovo nije grijeh” i sl.

Otišao sam u pratnji majke na životnu ispovijed u Baziliku srca Isusova u Palmotićevoj ulici. Za vrijeme ispovijedi ispovjednik mi je pomagao svojim pitanjima i praktički me usmjeravao na područja na kojima bi mogao imati grijeha i nažalost kada smo konačno završili ispovijed shvatio sam da mi je malo toga ostalo “sveto”, a moj se pogled o mojoj vlastitoj pravednosti i dobroti srušio kao kula od karata. Nakon završetka ispovijedi dobio sam pokoru u vidu određenih molitvi (točan sadržaj pokore ne mogu otkriti jer je to ispovjedna tajna) koje sam trebao moliti svaku večer do kraja godine. Također sam primio Sakrament bolesničkog pomazanja.

...I tako su počele moje molitve. Malo po malo, svaku večer...

Nakon par dana, vraćajući se kući sreli smo susjedu koja je dosta u vjeri i kada je ugledala moju majku pitala ju je što joj je jer se na licu moje majke mogla vidjeti bol

(koliko god ju je ona skrivala od mene!). Moja se majka od silne brige i tuge rasplakala i u kratim crtama joj ispričala o čemu se radi. Zatim je susjeda rekla da se ona upravo vratila iz Međugorja, da se i ona jako pod utjecajem vjere promijenila, te da ima za nas bočicu s posvećenom vodom i maramicu natopljenom vodom koja izvire iz koljena kipa Isusa rassetoga iz Međugorja. Savjetovala je da se prije molitve svakako prekrižim posvećenom vodom i da se isto tako prekrižim maramicom natopljenom vodom iz koljena kipa Isusa. Hm, dobro, pomislio sam i prihvatio se posvećene vode. Odlučio sam se svaki dan prije molitve prekrižiti tom posvećenom vodom. Tako sam se sve više počeo moliti.

U međuvremenu, dobili smo termin od doktora za kontrolni pregled u Njemačkoj te je bilo potrebno pronaći smještaj. Kako nitko od nas ne zna dobro njemački jezik našli smo se u organizacijskim problemima. No, tada je mama na poslu saznala da je Hrvatska katolička misija “jaka” u Njemačkoj te smo preko Kaptola došli do njihovog broja telefona. Tamo nam je časna sestra preporučila jednu obitelj koja bi se za nas brinula, a to je druga priča (uglavnom, nakon svega, oni su sada za mene i moje naša druga obitelj).

U međuvremenu su i moji prijatelji i poznanici saznali od čega bolujem, pa su svi bili u šoku i nudili mi pomoć, ali pošto je sve bilo izvan Hrvatske samo sam ih tražio da mole za mene. Mnogi su dali sv. Misu za moje ozdravljenje, kontaktirali su i neke hrvatske karizmatike da se mole za

mene (kasnije sam to saznao), a i pokrenut je lanac molitve koji je čak iz Hrvatske došao i do obitelji u Njemačkoj koja nam je pomagala!

Dakle, kad sam u pratnji roditelja stigao u Njemačku primila nas je spomenuta obitelj te nam pružila smještaj i još važnije utjehu. Cijelo vrijeme su bili uz nas te su nas počeli učiti moliti.

Pošto sam ja morao u bolnicu radi operacijskog zahvata, kad sam se vratio ugodno sam se iznenadio kakav su utjecaj imali na moje roditelje, posebice na majku koju su učili moliti. Također, ta obitelj nam je pomogla i oko prevođenja i daljnjeg smještaja kod druge obitelji, jer je nakon prvog pregleda u bolnici odlučeno da zbog veličine tumora moram odmah prvog dana nakon Božića, na sv. Stjepana doći u bolnicu, a dan iza toga će se obaviti operacija. Imam samo riječi hvale i za mnoge naše druge hrvatske obitelji koje su u Njemačkoj, a koje su nam pomogle, a posebno me srce veže za časne sestre i župnika iz Hrvatske misije u Njemačkoj.

I tako je krenuo moj put u bolnici i put mojih roditelja koji su iščekivali vani...

Nakon što je obavljena operacija počeo sam dolaziti sebi. Pošto se radilo o ugrađivanju radijacijske pločice u moje desno oko koja je tu trebala ostati 12 dana, u sobi sam bio prvo sam, a zatim sam nakon par dana dobio i cimere koji su isto tako imali ugrađene radijacijske pločice. Za to vrijeme sam smio viđati svoje roditelje samo na par minuta kroz poluodškrinuta vrata dva do tri puta na dan.

Takav je bio protokol. Tako sam dane između Božića i Nove godine provodio samujući, ali i sve više u molitvi što mi je uvelike pomagalo protiv bolova. Posebno sam se molio Božanskome milosrđu te druge molitve iz jedne male knjižice.

I tako je prošla Nova godina u bolnici, a ja sam se i dalje odlučio nastaviti moliti. Isto tako i prije spavanja nastavio sam moliti molitve koje sam dobio za pokoru, ali sada ne iz pokore nego, jer sam jednostavno osjećao potrebu.

Moram naglasiti da me je u to vrijeme jako smetala svjetlost u bolničkoj sobi, da je prostorija bila većinom u polutami, a da mi se većinu vremena od bolova, koji su išli od desne strane sljepoočnice do zuba (bolovi kao da imate zubobolju, takav osjećaj) pa do vrha nosa, lice pomalo grčilo. U to vrijeme još nisam pio tablete protiv bolova, nego sam nekako pokušavao izdržati.

Unatoč ohrabrenjima i spoznajom da se mnogi mole za mene i da je puno ljudi u mislima sa mnom, što mi je jako puno značilo (i ovim putem se svima od srca zahvaljujem!), uslijed neizvjesnosti i samovanja u bolesničkoj sobi te stalno prisutnog neugodnog osjećaja i bolova, u svemu tome nisam bio uvijek dobre volje i pun nade. Bilo je tu puno navala tjeskobe i paranoje, što će biti sa mnom i kako će to sve završiti? Najviše me smetala pomisao da sam još mlad, da nisam sve u životu posložio, da nisam osnovao obitelj, te sam smatrao da se mogu popraviti, da mogu još toliko toga pružiti svojoj okolini i na poslu. Imao sam osjećaj nedovršenosti i to me je mučilo!

I tako, u svim tim mislima dva–tri dana poslije operacije ležao sam predvečer zatvorenih očiju u polutami na krevetu i jednostavno me obuzeo jedan neopisivi osjećaj tjeskobe, mraka... nešto što jednostavno ne mogu ni opisati... potpuno me obavio kao da sam najusamljeniji na svijetu i sve dobro da je pobjeglo iz mene i oko mene, kao da nema ni tračka Božje prisutnosti, jedna neizreciva unutarnja tama i hladnoća koja se nadvila nad mene i u meni i nije bilo izlaza.

Imao sam zatvorene oči i ta me je tama još više okružila i najgore je bilo što nigdje nije bilo ni tračka nade, ni tračka svijetla, ni tračka Božjeg prisustva... prestrašno! Potpuno neugodno iskustvo (blago rečeno). Ležao sam kao pogođen, a osjećaj bespomoćnosti strujao je kroz mene na tragu panike jer koliko sam god gurao tu tamu jednostavno me je sve više okruživala, gutala me je... mrak...strah...tjeskoba...nigdje nikog, samo ja u toj tami i grozoti...u tom svom beznađu javlja se jedna misao i sve je jača. Izgovaram u sebi: **“Isuse dragi, Isuse živi, nemam se čega bojati, pa ti si sa mnom!”** I kako sam to u sebi izgovorio, tako sam i srcem i dušom i mozgom u navedeno povjerovao. Jednostavno, kao da se kotačić okrenuo u mojoj glavi i shvatio sam te doista i povjerovao cijelim svojim bićem da je Isus koji je razapet, uskrsnuo i da je živ! Isus je uvijek s nama! Konačno sam povjerovao u sve ono što sam molio, da Isus nije samo kip na križu u Crkvi da je on uistinu živ, da je tu s nama. Jer dok sam se prije molio, molio sam riječima, ponekad i od srca, ali

nikad cijelim bićem i nikad Isusu živom! Do tog trenutka je Isus bio nešto imaginarno za mene. I u toj istoj sekundi kada sam to izgovorio i shvatio izrečeno, pred očima mi se prikazalo na desetke kao vatrenih krugova koji su jednostavno raspršili taj mrak.

Osjećao sam silnu potrebu za molitvom. Skupio sam ruke i počeo moliti one pokorničke molitve koje sam molio kroz cijelo vrijeme i koje sam nastavio moliti i iza Nove godine. Kako sam ležao na leđima osjetio sam kako mi se ruke šire same od sebe i dok su mi se usne micale u molitvi tako su mi se i ruke polako širile... trenutak panike... zašto ne mogu micati rukama, osim ih polako širiti?! Što se to događa!? U istom trenutku počinje osjećaj topline, ugone, mira... kao neka energija koja polako struji iz predjela trbuha prema prsima.. kao da me nešto vuče na gore... imam osjećaj da mi se i gornji dio tijela malo pridigao prema gore... sve jače i jače... i molitve su sve jače i jače... shvaćam da nam mom licu nema više onoga bolnoga grča... ja se smiješim?!... i onda trenutak savršenog mira, sreće, ali najviše osjećaj pune i sveobuhvatne LJUBAVI... ništa mi ne treba, ništa mi ne fali... savršen osjećaj silne ljubavi... neopisivo... nikad do tada to nisam osjetio i nikad više... ne mogu opisati... izgovaram: "Molim te Bože podaj mi zdravlje!" I tada me taj osjećaj popustio. Mogao sam slobodno micati rukama. Malo sam zbunjen, ali i istodobno nekako miran ... završavam svoje molitve... zaspao sam sa osjećajem mira.

Ujutro se budim i krećem moliti kronicu i druge molitve... prolazi dan i bliži se večer... vrijeme kad mi na brzinu u sobu dolazi medicinska sestra i daje mi u trbuh injekciju protiv tromboze. To me uvijek jako smeta. Do tada sam već primio desetak takvih injekcija i one su vrlo neugodne. Na mjestu uboda ostaju mi modrice, a i ta tekućina onda ima efekt neugodnog peckanja u potrbušnici. Uza sve ostale boli u predjelu glave, onda i te injekcije... uh... smeta me to... odlučujem prileći i izmoliti svoje molitve pokore čekajući da sestra dođe... počinjem sa molitvom. I onda me opet obuzima onaj osjećaj kao prošli dan... nije tako snažan... sada se ne bojim... polako molim dok mi se ruke počinju širiti, ali ovaj put ne ostaju raširene po sredini, već mi se jedna ruka polako spušta prema potrbušnici nad mjesto gdje dobivam ubode iglom... nastavljam moliti... osjećaj je ugodan... i onda kao da čujem šapat: "Niti jedna te igla više neće boljeti." Polako završavam s molitvama i osjećaj prestaje. Nakon par minuta ulazi medicinska sestra, kapa mi antibiotik u oko... Ja zadižem majicu i napet već se spremam za ubod... čekam..., a ona već odlazi...???? Ja pitam: "Schon fertig!?" (već gotovo)..., a ona se smiješeci okreće i kaže: "Fertig" (gotovo),... a bol, a peckanje... ništa!?

Do izlaska iz bolnice primio sam još par injekcija, a između ostalih i jednu u oko za lokalnu anesteziju prilikom vađenja radijacijske pločice, ali me stvarno niti jedan ubod više nije bolio!

Ujutro ulazi doktor u moju sobu i objašnjava mi da bi željeli poboljšati terapiju na način da bi mi pod lokalnom anestezijom zabili iglu na jednom kraju oka i onda polako sa vrhom te igle palili vrh tumora na drugom kraju oka. Detaljno mi objašnjava postupak, rizike i očekivanja navedenog zahvata (između ostalog i spašavanje vida na oku) i na kraju mi daje formular s navedenim na potpis kako se to radi u toj bolnici. Liječnik je smiren i blag kao da je to najnormalniji postupak. Ali, kada mi je objašnjavao postupak uhvatio me toliki strah i panika da sam jedva ostajao sabran. Zabijanje neke igle na živo u moje oko... prestrašno!!!!!! Ipak, potpisujem, što mi drugo preostaje... hvataju me trenuci panike...čak angažiram roditelje i jednu gospođu (koja radi u bolnici i koja me je obilazila i pomagala mojima oko prijevoda) kao da nisam razumio postupak... panika... pa navala tjeskobe... tjeskobno se molim: “Bože otkloni ovo od mene! Ovaj je kalež pregorak za mene!!!”... mislim gotovo... u tom je trenutku to sve bilo previše za mene... do sada sam se nosio sa svime, ali ovo je previše!!!! Molim svom dušom i svim srcem, kao nikad do sada, da me to zaobiđe!

...I tako u tjeskobi dočekujem večer, liježem na krevet i počinjem sa svojim molitvama... tjeskoba me polako napušta i zamjenjuje ju onaj već poznati osjećaj... ruke se polako šire... molim... i onda mi se ruka polako primiče bolesnom oku i tako stoji dok nisam završio sa molitvom... smirio sam se... ispunjava me osjećaj mira kojeg cijeli dan nisam imao... kao sve će biti dobro...

Jutro je...budim se spreman za zahvat... očekujem vizitu i doktora koji će me povesti na zahvat... još nitko ne dolazi... hm mislim, pa što je, već je doktor trebao biti ovdje... evo već je dvanaest sati... vrijeme će ručka, još ništa... a konačno ulazi... pozdravljamo se i on mi pregledava oko... i onda mi na engleskom jeziku (kojeg dobro razumijem) objašnjava da, kao to se često ne događa kod njih, ali da su se on i par njegovih kolega dvoumili oko navedenog zahvata sa iglom, te da je glavni šef ipak presudio da neće biti ništa od tog zahvata, već će se produžiti tretman sa radijacijskom pločicom za tri-četiri dana, ali u tom slučaju postoji velika opasnost od nekroze oka, da su se savjetovali i u svjetskim literaturama i da jednostavno nisu sigurni kakvo će djelovanje imati tako duga izloženost radijacije na moje oko... Ma pusti ti to... kad sam ja čuo da ništa od igle... nitko sretniji od mene... kao da mi je rekao da mogu van iz bolnice istog trena... bio sam sretan kao Nova godina !!!!! Zahvaljujem ti dragi Bože i sada što me je navedeno mimoišlo! Neizmjerne ti hvala na tvom Božanskom Milosrđu kojem sam se tako jako molio tijekom cijelog prošlog dana. HVALA, HVALA, HVALA!!!

Cijeli dan u sebi molitvama zahvaljujem Bogu što me je navedeno mimoišlo. Večer je odlučujem leći, križam se posvećenom vodom i molim svoje pokorničke molitve koje sam i dalje nastavio moliti. Završavam sa molitvama i odlučujem zatvoriti oči i odmoriti se. Osjećam se malo umorno, bilo mi je dosta uzbuđenja za jedan dan...

hvata me neki polusan... misli lete i onda odjednom čisto iznenađujuće nešto sasvim drugačije.... nije san i polusan... nisu misli... više kao doživljaj koji osjećam cijelim bićem... ali slike su jednostavno tako realne... u isto vrijeme sam svjestan da ležim u bolesničkoj sobi, a opet sam na nekom drugom mjestu... meni posve neobjašnjivo... i makar imam zatvorene oči sve jasnije vidim svjetlost koja poprima nekakav oblik, svjetlost izlazi iz neke stijene obrasle bršljanom, pokušavam razaznati što je to... svjetlost okružuje lik koji izgleda kao Gospa, kao mali kip Gospe... vrlo mali i nježni lik... uopće ne osjećam strah ili nelagodu... osjećaj nježnosti... nisam posve siguran u ono što vidim, ali je cijelim svojim bićem osjećam¹. Jednostavno znam da je to Marija, majka Isusova... posve sam nespreman na ovakav susret... pokušavam se koncentrirati na lik koji je bijele boje, ali ne kao svjetlost koja bliješti oko njega, jednostavno ne mogu gledati u tu svjetlost i zbog nje ne mogu razaznati lice... ali isto tako osjećam i cijelim bićem znam da je to lik Gospe (ne znam kako to opisati riječima)... od svjetlosti odvrćam pogled i gledam pozadinu koja izgleda kao neka stijena obrasla bršljanom... pokušavam zapamtiti sliku toga mjesta... i u tom trenutku kao da čujem vrlo blagi glas"... dođi meni, obnoviti ću ti vjeru, vratiti zdravlje i neka cijela zemlja zna..."... susret završava i ja ostajem zamišljen... prve misli su mi: "Gdje ja to moram ići, koje

¹ Ma tu se posve predajem jer ne mogu opisati! A mislim da opis nije ni tako važan, važan je doživljaj!

je to mjesto?!”²

Ovo je bio posljednji put da sam imao susret na takav način... makar bi, svim srcem, želio proživjeti sve to opet, osobito onaj osjećaj silne ljubavi... neopisivo!

Ujutro dobivam dva cimera u bolničkoj sobi... imaju iste dijagnoze, samo su tumori puno manji, prolaze isti postupak, osim toga ugodno iznenađenje. Jedan od njih je iz Hrvatske, a drugi je Austrijanac i dobro govori engleski. Lijepo je s nekim opet duže pričati. Manje se tokom dana molim (sad se bez problema molim i pred drugima, makar nisam u crkvi jer bi mi to prije bilo strano i neugodno... od tad mi nije važno tko me promatra i što si misli), više pričam s novim cimerima, ali su zato i bolovi jači i počinjem piti tablete protiv bolova...

Otpušten sam iz bolnice, ali ostajemo još koji dan u Njemačkoj da se malo oporavim za put jer imam još bolove, smeta me svjetlost i osjećam se dosta oslabljeno... dolazimo kod obitelji koja nas je primila (s početka ove priče) i na večer odlučujem ispričati svoje doživljaje iz bolnice... moje je svjedočanstvo dobro prihvaćeno i nakon toga molim tatu da pogleda na Internetu po mom opisu poznata marijanska svetišta gdje ja to trebam ići? On otvara slike i gle... to je to Lourdes... stijena... bršljan sve se poklapa... kako to da nikad nisam išao za tim... hm... ja sam odrastao na Trsatu... za Lourdes sam čuo ali nisam išao za tim. No još nešto neobičnije. Pošto je

² Cijeli doživljaj i opis je jako šturo napisan iz jednostavnog razloga jer mi nedostaju riječi da ga opišem i trebalo mi je duplo više vremena da završim ovaj mali odlomak, nego cijelo prijašnje svjedočanstvo!

večer uzimam onu malu bočicu sa posvećenom vodom s početka priče koju nam je dala susjeda i s kojom se križam svaku večer... i onda shvatim da na njoj sitnim slovima piše Lourdes... kako to prije nisam vidio?!... Čekaj malo pa zar ta posvećena voda nije iz Međugorja?!...

Vraćamo se u Hrvatsku i jedva čekam da se čujem sa onom susjedu koja nam je dala bočicu s posvećenom vodom... ma zamislite kaže ona: “Ma niste me dobro shvatili, ja sam bila u Lourdesu dva tjedna prije Međugorja i zato sam vam dala posvećenu vodu iz Lourdesa i maramicu sa vodom iz koljena kipa Krista rassetoga iz Međugorja!”

SVE MI JE SAD SJELO NA MJESTO... uglavnom u trećem mjesecu 2008. otišao sam na kontrolni pregled u Njemačku i odmah nakon toga u potpunosti otvorio bolesno oko, makar su za to prognoze bile od 6 mjeseci do godinu dana, sredinom trećeg mjeseca već sam se vratio na posao, a u petom mjesecu otišao sam u pratnji majke na hodočašće u Lourdes na 150. obljetnicu ukazanja, baš u godini kada se dijelio oprost hodočasnicima, u jedanaestom mjesecu kupio sam stan, a ove godine sam se zaručio sa djevojkom te se ženim! Tumor se kroz par mjeseci potpuno povukao i sada redovno hodam na kontrolne preglede...

Koliko me je to sve promijenilo? Jako! Ne toliko izvana, tjelesno sam jako brzo vratio zdravlje i divne stvari su mi se dogodile u životu... ma osjećam predivnu promjenu u sebi, u svojoj nutrini i imam stalan osjećaj sreće i zadovoljstva, na svoje bližnje i na druge ljude gledam potpuno drugačije te imam silnu potrebu slavljenja Boga

i potrebu ispričati ovaj svoj doživljaj svima koje poznam (što i činim). Sveukupno iskustvo je bilo teško i bolno, ali sve ono što sam poslije proživio, i ljudi koje sam upoznao, ispunilo me je silnim zadovoljstvom tako da ne bih mijenjao niti jedan trenutak.

Navedeno nije potpuni opis svih mojih doživljaja. Puno sam svjedočenje skratio i puno ljudi i događaja nije spomenuto jer sve skupa ne bi stalo ni u tri knjige. No, mislim da ovo svjedočanstvo može pomoći svakome tko je otvorena srca, a nađe se u situaciji kada je bolestan i kada ga napadne osjećaj tjeskobe i mraka...

I za kraj, baš danas dok sam završavao ovaj tekst naišao sam na citat iz jedne knjige koju čitam, a upućuje na Bibliju... meni je bar sada sve puno jasnije. Citat sve govori i zato svoje svjedočanstvo završavam sa njim tako da ako meni ne vjerujete na riječ, onda barem povjerujte u RIJEČ BOŽJU (Rim, 10,9):

“Jer ako priznaješ ustima svojim, da je Isus Gospodin, i vjeruješ u srcu svojemu, da ga je Bog uskrsnuo od mrtvih, bit ćeš spašen!”

Slika Špilje u Svetištu Majke Božje Lourdske nastala prema fotografiji koju sam snimio na hodočašću 2008. godine

SVJEDOČANSTVO O PUTU OZDRAVLJENJA (DRUGI DIO)

Evo mene opet. 2025. godina je, prošlo je 18 godina i život se nastavio. Oženio sam se i nakon dugo godina i puno pokušaja dobili smo sina koji sada ima šest godina. Iz malog stana preselili smo se u veći stan pa sad nedavno i u kuću. U obnovi kuće je bilo posla i to me je jako okupiralo i opteretilo. Na poslu sam napredovao i to me je preuzelo. Mislim si ja...moram zaraditi više da bi osigurao sve svojoj obitelji (pa i više nego nam realno treba). Sve je tu, ali uvijek treba još nešto više i uvijek neko nezadovoljstvo. Sva ona obećanja o promjeni, duhovnom životu zamijenili su svakodnevnica i dnevne brige.

Od obećanja da ću širiti Svjedočanstvo o putu ozdravljenja (prvi dio) skoro nije ništa ostalo. Ostale su samo dnevne molitve, a i u crkvu mi je bilo teško ići, osobito na ispovijed.

Kakav krug i opet na početku...

I tako 2. travnja 2025. godine dobivam „želučanu virusu“ i temperaturu koja traje i traje. Kako temperatura ne prolazi ni nakon 15 dana i nakon popijenih antibiotika odlazim na hitnu u Zaraznu bolnicu koja me nakon obrade upućuje na KBC Rebro, opet na hitnu. Tu nakon obrade

nalaze veliku cistu na jetri. I onda me upućuju u KB Dubrava gdje sam smješten na Odjelu gastroenterologije. Tu ležim 10 dana uključujući i Uskrs. Teško mi je, jer nisam sa svojom obitelji, a i obavljaju mi različite pretrage koje su neugodne i teške.

Ja se cijelo vrijeme sve više i više molim. Vapim iz svih svojih dubina. Moje drage molim da idu zapaliti svijeću i izmoliti Zdravomariju na sva ona mjesta na kojima sam ja rado molio dragu našu Majčicu i da joj kažu da mi je potrebna pomoć i da moli milost (Kapelica/pećina Majke Božje Lourdske – pored crkve u Prečkom u Zagrebu, Kapelica/pećina Majke Božje Lourdske – iza crkve u Mihovljanu, Crkva na Trsatu – Rijeka, Majka Božja Bistrička – Marija Bistrica, Crkva Majke Božje Lourdske u Zvonimirovoj, Majka Božja od Kamenitih vrata Zagreb, Međugorje, Vepric, Lourdes...). Puno ljudi se moli u različitim svetištima i služe se mise na nakanu ozdravljanja. **Ovdje neću navoditi sve osobe niti mjesta, ali jako sam svima zahvalan na svakoj molitvi i upaljenoj svijeći.**

Molio sam dosta zazive Božanskom milosrđu. Počeo sam moliti Krunicu božanskog milosrđa na prste jer je slijedila Nedjelja božanskog milosrđa i poželio sam da imam krunicu. I eto stvori se moj dobri kolega i prijatelj popodne iza posjeta u bolnici i preda mi krunicu i kaže: „Evo ti krunica posvećena od pokojnog pape Franje“. Baš me razveselilo, i shvaćam što u vjeri poželiš, Isus nam obilato daje i više... i milost je obilato dolazila...

Prvo sam u molitvama dobio milost da kad god mi je

teško stisnem lijevu ruku i u njoj osjetim ruku dragog mi Isusa. Sve ja tada bilo lakše i ja sam bio hrabriji, a neugodni pregledi bili su puno lakši za izdržati. Kažu mi doktori da sam strpljiv, a ja znam da nisam sam po sebi, već samo uz pomoć Isusa kojeg držim za ruku.

Druga milost je bila da kad god bi me obuzeo veliki strah i neugoda u sebi vidim i čujem Isusa prikazanog u liku milosrdnog pastira koji mi govori: „*Pasi janje moje*“ i tada bi me obuzeo osjećaj mira. Znao sam da se moj dobri Pastir brine za mene, da sam ja dio njegova stada i da sam siguran. Znao sam da koliko je god teško, sve će sve biti uredu.

Treća milost je bila u obliku slike jako osobne naravi i nju ne mogu navesti dok se ne ispuni (povjerio sam je svom ispovjedniku na ispovjedi).

U bolnici sam napisao i sljedeću molitvu:

Crnilo me pokušava okružiti i bojim se.

Strah me je Gospodine...

Ali zato vapim iz dubine duše:

Isuse dragi, Isuse ŽIVI nemam se čega bojati, jer ti si sa mnom! – ponoviti 3x

U tvoje milosrdno srce moja se duša uzda.

U tvoje svete rane moje se biće skriva.

Zagrlj me i stavi me u svoju zaštitu.

Ozdravi me od svih bolesti.

Rastjeraj tamu, vrati mi hrabrost i radost života, učvrsti mi vjeru.

Znam, po tebi i s tobom sve je moguće.

Ljubim te Gospodine, hvalim te Gospodine i zahvaljujem ti!

Veličam slavu tvoju svim srcem svojim iz dubine duše svoje!

Slava ocu...

Dok sam čekao operaciju u KB Merкуру u međuvremenu sam se jako molio i otišao na dvije duhovne obnove. Jednu, u Šurkovcu kod fra Ive Pavića, a drugu čak i u Austriju na duhovnu obnovu za Hrvate kod oca Jamesa Manjakla.

Pročitao sam knjigu oca Jamesa Manjakla: "Vidio sam vječnost" i shvatio sam važnost molitve za duše u čistilištu. Samo pomislite kako je tek njima teško kada usporedimo naše ovozemaljske muke i bolesti.

Operacija 4. srpnja 2025. godine u KB Merкуру je dobro prošla. Nisu bile potrebne dvije operacije, kako se inicijalno prognoziralo, već je izvrstan kirurg uspio odstraniti sve u jednoj operaciji (jer se na kraju radilo o velikoj metastazi melanoma veličine 14 cm koja se nalazila na desnom režnju jetre)."

No, opravak je bio duži nego se očekivalo. Na kraju sam zbog tekućine u abdomenu i plućima te temperature ostao čak 31 dan u bolnici. Bilo je tu teških dana i suza, ali i puno molitava i nade. Negdje iza 20-og dana u večernjim satima gledao sam na Laudato televiziji film o Padre Piju i film me je jako dirnuo. Na kraju filma odmah sam se počeo moliti Padre Piju za zdravlje. I brzo sam dobio u mojoj nutrini odgovor u obliku slike u kojoj Padre Pijo drži rukama, koje ima u rukavicama, nježno moje lice i

u sebi sam čuo glas: „*Dosta je bilo patnje!*“ i drugi glas: „*Isusu su drage tvoje molitve koje moliš u patnji!*“

I stvarno nakon toga, pogođen je antibiotik i jedan po jedan dren su izvađeni.

U molitvama sam osmislio i Kronicu za oslobođenje duša iz čistilišta (jer ako su ovozemaljske patnje takve, zamislite kako tek one pate) koja bi se molila kao obična krunica samo što je zaziv drugačiji:

U ime Oca i Sina i Duha svetoga! Amen

Isuse dragi, Isuse živi nemam se čega bojati, jer ti si sa mnom! X3

Oče naš...

Zdravo Marijo...

Vjerovanje...

O moj Isuse, oprosti nam naše grijehе, očuvaj nas od paklenoga ognja, dovedi u raj sve duše, osobito one kojima je najveća potreba tvoga milosrđa.

Na mala zrna: Zdravo Marijo, milosti puna, Gospodin s tobom, blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje, Isus ZAZIV: PO KOME SE OSLOBAĐAJU DUŠE IZ ČISTILIŠTA!

Sveta Marijo, Majko Božja...

Nakon Slava ocu... iza svake desetice se dodaje molitva sv. Gertrude za oslobođenje duša iz čistilišta:

Vječni Oče, prikazujem Ti Predragocjenu Krv Tvojega Božanskoga Sina Isusa Krista,

zajedno sa svim svetim misama koje se danas slave po čitavome svijetu,

**za sve svete duše u čistilištu,
za sve grešnike u svijetu,
za grešnike u Crkvi,
za grešnike u mojoj kući i u mojoj obitelji.**

Amen.

Završna molitva:

Isuse dragi, Isuse živi, dovedi u raj sve duše, osobito one kojima je najpotrebnije tvoje milosrđe!

O Marijo, draga naša Majčice, molimo te za sve duše u čistilištu, a osobito za one za koje nitko ne moli!

Sveti Josipe, zaštitniče umirućih, moli za nas!

Amen.

Ja sam na kraju otpušten iz bolnice uz izvađene šavove te nakon tjedan dana i pregleda u ambulanti od kirurga sam dobio dozvolu da čak smijem ići na more, što smo i obiteljski i učinili.

21. kolovoza 2025. godine sam imao pregled kod onkologa u KBC Rebro. Dok sam čekao pregled u čekaonici sam iz dubine duše vapio: „Isuse, Sine Boga živoga, spasi me!“ jer sam već dobio najavu od doktora i termin za hospitalizaciju radi primanja pametnog lijeka koji može imati jako ozbiljne nuspojave. Nakon pregleda, onkolog je ustvrdio da mi, ipak, neće dati pametni lijek (unatoč prethodnoj najavi i već rezerviranom terminu), jer isti može imati ozbiljne nuspojave, a ja sam po nalazima zdrav.

**NA KRAJU SAMO ŽELIM VIKNUTI:
POBJEDA UZ ISUSA!!!**

POBJEDA UZ ISUSA!

Klicat ću **POBJEDA UZ ISUSA!!!!**
JER OZDRAVI OVOG GREŠNIKA!

Teška patnja sad je moja,
Ali veća još je milost tvoja!
Strah me je i suze lijem.
Svoje lice sada krijem.

Mrak me je okružio,
Ali Isus ruku mi je pružio.
Jer viknuo sam iza glasa
Da volim Isusa spasa!

Isuse dragi, Isuse živi,
Srce moje smiri,
Jer nemam se čega bojati,
Ti ćeš uz mene stajati!

Ja sam izgubljeno janje tvoje,
A ti poznaješ, zoveš drage svoje!
Milost svoju izljevaj,
Dušu moju cjelivaš!

POBJEDA UZ ISUSA!!!
JER OZDRAVI OVOG GREŠNIKA!

Slika Isusa koju mi je nacrtao dječak Tin kao podršku za ozdravljenje

PSIHOLOGIJA OPRAŠTANJA – PRAKTIČNA POMOĆ U PROCESU OPROSTA

„Budite jedni drugima dobrotivi, milosrdni; praštajte jedni drugima kao što i Bog u Kristu nama oprostí.“
(Efežanima 4, 32)

U razgovoru s drugima često čujemo kako je teško oprostiti nekome tko nam je nešto loše učinio, npr. nanio nam je uvredu ružnim riječima i psovkama, ukrao nam je nešto, prevario, prešutio nam je nešto važno što je imalo negativne posljedice za nas, govorio je neistine drugima o nama i sl. Ovaj niz bi mogao biti beskonačno dug jer nam se čini da postoji beskonačno mnogo razloga zbog kojih bi nekome trebali zamjeriti zbog nečega. Što je odnos s nekom osobom bio prisniji, bliži i po našem uvjerenju iskreniji, utoliko je veće razočarenje i povrijeđenost u odnosu na takve osobe nakon lošeg čina. Skloni smo raditi gradacije u opraštanju pa ćemo lakše oprostiti nekome nepoznatom, nego bliskim osobama jer je osjećaj povrijeđenosti veći.

Nije lako praštati...da je lako onda o tome vjerojatno ne bismo niti govorili, niti pisali. Uz čin opraštanja neizostavno moramo spomenuti i nešto što zovemo vlastiti ego. Najteže je pobijediti samoga sebe, a kod opraštanja se radi upravo o tome. Moram pobijediti svoje samopoštovanje, svoje principe i svoj ego. Kako ću sam sebi izgledati u „svojim očima“? Kad i uspijem u tom dijelu

i dalje ostaje razmišljanje o tome kako ću ispasti u očima drugih nakon što nekome oprostim? Hoće li me gledati kao nekoga tko je bez karaktera? Nekoga tko je slabić? Nekoga tko dopušta da se drugi odnose prema njemu kao prema nekome nevažnom? ... Niz je sličnih pitanja koje možemo nazvati „ometačima u procesu opraštanja“.

Opraštanje je proces koji treba započeti pitanjima: Zašto se osjećam povrijeđeno? Zašto mi je teško oprostiti?...Na ova pitanja ne treba žuriti davati odgovore... promišljajmo o tome onoliko dugo koliko smatramo potrebnim...

Pokušajmo sastaviti „listu opraštanja“ sastavljenu od imena onih kojima nešto zamjeramo i već duže vremena ne nalazimo način da oprostimo. Uz imena kratko u jednoj rečenici imenujte događaj/razlog zbog kojeg niste do sada oprostili toj osobi. Nakon prva dva pitanja slijedi razmatranje: „Zašto imam snažan osjećaj povrijeđenosti“?, „Što me sprječava u oprost“? i na koncu razmatranje „Što će se promijeniti nakon mog oprosta drugima?“ i kako ću to (ako je potrebno) priopćiti osobi kojoj opraštam?

Nije za očekivati da možete u istom trenutku svima sve oprostiti i da to bude iskreno. Praštanje je proces!

Nakon što ste napravili popis osoba kojima biste trebali oprostiti, poredajte ih tako da na prvo mjesto stavite osobu kojoj Vam je najlakše oprostiti i tako redom, a na kraju osobu kojoj Vam je najteže oprostiti.

Nemojte čekati...već sada započnite svoj proces opraštanja!

I ne dopustite da u međuvremenu taj popis dobiva nova i nova imena ...

LISTA OPRAŠTANJA

Osoba koja mi je nešto loše učinila	Što mi je ta osoba loše učinila?	Zašto me to povrijedilo?	Što me sprječava u oprostima?

Slika "Zanos molitve" koju je nacrtao i poklonio dragi prijatelj

STRELOVITE MOLITVE

Strelovite molitve su savršene za ispunjavanje trenutaka našega dana koji bi inače bili bez drugog korisnog sadržaja, npr. duga zadržavanja u čekaonici, dugi sati nesanice i sl.

Na ove trenutke možemo gledati kao na „neprilike“ (smetnje) ili ih možemo pokušati okrenuti u „prilike“. Možemo im dopustiti da nam povećaju razdražljivost, ili ih možemo iskoristiti za molitvu. Izbor je na nama.

Mogu nam biti na pomoć, npr. kada čekamo na neki važan pregled i obuzima nas strah, a sve ostale misli su rastresene. Primjer možeš vidjeti i u samom Svjedočanstvu (drugi dio) kada prije važnog pregleda vapim iz dubine duše: „*Isuse, sine Boga živoga, spasi me!*“.

Zato, kažem samo hrabro i iz dubine duše vapimo: „***Isuse dragi, Isuse živi, nemam se čega bojati, jer ti si sa mnom!***“

„*Gospodine, ti sve znaš! Tebi je poznato da te volim.*“
(Iv 21,17)

“*Ali ne kako ja hoću, nego kako hoćeš ti.*” (Mt 26,39)

“*Vjerujem! Pomozi mojoj nevjeri!*” (Mk 9,24)

“*Sine Davidov, Isuse, smiluj mi se!*” (Mk 10,47)

“*Bogu je sve moguće.*” (Mt 19,26)

“*On treba da raste, a ja da se umanjujem.*” (Iv 3,30)

*“O Bože, spasi me, Gospodine, u pomoć mi pohitaj!”
(Ps 70,1)*

*“Pokaži mi, Gospodine, svoje putove, nauči me svojim
stazama!” (Ps 25,4)*

“Čisto srce stvori mi, Bože.” (Ps 51,12)

*“Hvalite Gospodina... On liječi one koji su srca
skršena.” (Ps 147,1,3)*

“Tebe žeda duša moja.” (Ps 63,1)

KRUNICA ISUSU, BOŽANSKOM LIJEČNIKU

Moli se kao i obična Gospina krunica, samo se
uzimaju sljedeći zazivi po deseticama.

1. Koji je ozdravljao bolesne
2. Koji je liječio gubavce
3. Koji je ozdravljao uzete
4. Koji je ozdravio ženu koja ga se dotakla
5. Koji je ozdravio stotnikova slugu

Iza desetice slijedi Slava Ocu....
Zatim se dodaje:

O, moj Isuse,
oprosti nam naše grijehе,
očuvaj nas od paklenoga ognja,

dovedi u Raj sve duše, osobito one koje su najpotrebnije tvoje milosrđe.

Iza toga slijedi zaziv:

Gospodine Isuse Kriste, koji si ozdravljao mnoge bolesnike od različitih bolesti, podaj, molimo te, I. (reci ime onoga ili onih za koje se moli) zdravlje, mir i blagoslov da te nakon ozdravljenja i dalje može u svome životu hvaliti i slaviti.

Na kraju se moli:

Pod obranu se Tvoju utječemo, sveta Bogorodice.
Ne odbij nam molbe u potrebama našim,
nego nas od svih pogibli vazda oslobodi.
Djevice slavna i blagoslovljena, Gospođo naša,
Posrednice naša, Zagovornice naša!
Sa svojim nas Sinom pomiri,
svojemu nas Sinu preporuč, i
svojemu nas Sinu izruči.

ZDRAVLJE Bolesnih, moli za nas!

KRUNICA BOŽJEG MILOSRĐA I ZAZIVI

Isus je sestri Faustini Kowalskoj objavio krunicu Božjem milosrđu u Vilniusu 1935. godine. Ovo je jedinstvena molitva čiji je autor sam Isus.

Postoje divna obećanja samog Isusa za apostole Božjega milosrđa, zapisana u spisima svete Faustine: *„Duše, koje postanu apostoli i širitelji moga milosrđa, štitit ću svega njihova života kao što majka štiti svoje novorođenče, a u času njihove smrti neću za njih biti Sudac nego Spasitelj. U ovo zadnje vrijeme, duša nema ništa drugo za svoju obranu, osim moga milosrđa. Sretna ona duša, koja je svega svoga života nastojala biti pod zaštitom moga milosrđa, jer takvu dušu neće stići moja pravda. Obećavam da se duša koja bude štovala ovu sliku neće izgubiti. Već na ovome svijetu obećavam joj pobjedu nad neprijateljima, posebno pak u smrtnom času.“*

Evo kako se moli krunica Božjega milosrđa

Na prva tri zrnca:

Oče naš..

Zdravo Marijo...

Vjerujem u Boga, Oca svemogućega, Stvoritelja neba i zemlje.

I u Isusa Krista, Sina njegova jedinoga, Gospodina

našega,
koji je začet po Duhu Svetom, rođen od Marije
Djevice,
mučen pod Poncijem Pilatom, raspet, umro i pokopan;
sašao nad pakao; treći dan uskrsnuo od mrtvih;
uzašao na nebesa, sjedi o desnu Boga Oca
svemogućega;

odonud će doći suditi žive i mrtve.

Vjerujem u Duha Svetoga, svetu Crkvu katoličku,
općinstvo svetih, oproštenje grijeha, uskrsnuće tijela,
život vječni. Amen.

Na velika zrnca:

Vječni Oče, prikazujem Ti tijelo i krv, dušu i
božanstvo preljubljenoga Sina Tvojega, Gospodina
našega Isusa Krista, kao zadovoljštinu za grijeha naše i
cijeloga svijeta.

Na mala zrnca:

Po Njegovoj pregorkoj mucu, budi milosrdan nama i
cijelomu svijetu.

Završetak Krunice:

Sveti Bože, sveti jaki Bože, sveti besmrtni Bože,
smiluj se nama i cijelomu svijetu! (triput)

Zaključna molitva:

O Krvi i Vodo što potekoste iz Srca Isusova kao izvor
milosrđa za nas, uzdam se u Tebe!

Marijo, Majko milosrđa, moli za nas!

Isuse, uzdam se u Tebe! (triput)
Smiluj se nama i cijelomu svijetu, Gospodine!

Na kraju dođu zazivi Božjem milosrđu

Gospodine, smiluj se!
Kriste, smiluj se!
Gospodine, smiluj se!
Kriste, čuj nas!
Kriste, usliši nas!
Oče nebeski, Bože, smiluj nam se!
Sine, Otkupitelju svijeta, Bože, smiluj nam se!
Duše Sveti, Bože, smiluj nam se!
Sveto Trojstvo, jedan Bože, smiluj nam se!

Milosrđe Božje, Ti neshvatljiva tajno Presvetoga
Trojstva, uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, Ti izrazu Njegove najveće moći,
uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, koje si se objavilo u stvaranju
nebeskih duhova, uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, koje si nas iz ništavila pozvalo u
život, uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, koje obuhvaćaš čitav svijet, uzdam se
u Tebe.

Milosrđe Božje, koje nam daruješ besmrtni život, uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, koje nas zaštićuješ od zasluženih kazna, uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, koje nas oslobađaš od bijede grijeha, uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, koje nam u Riječi što je Tijelo postala daruješ opravdanje, uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, koje se na nas izljevaj iz rana Kristovih, uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, koje nam izvireš iz Presvetoga Srca, uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, koje si nam dalo Presvetu Djevicu za Majku milosrđa, uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, vidljivo u ustanovljenju Crkve koja obuhvaća cijeli svijet, uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, vidljivo u ustanovljenju i dijeljenju svetih sakramenata, uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, neograničeno u sakramentu Krštenja i Pokore, uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, neizmjereno u sakramentu Oltara i Svećeništva, uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, koje si nas pozvalo k svetoj vjeri, uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, u obraćenju grješnika, uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, koje posvećuješ pravednike, uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, koje usavršuješ svete, uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, vrelo bolesnicima i patnicima, uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, utjeho i blago svih onih koji su skršena srca, uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, ufanje onih koji očajavaju, uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, koje uvijek i svugdje pratiš sve ljude, uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, koje nas ispunjaš milostima, uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, mire umirućih, uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, koje nas čuvaš od paklenoga ognja, uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, koje olakšavaš patnje dušama u čistilištu, uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, ti slasti i neizmjerne radosti sviju svetih, uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, beskrajno u svim tajnama vjere,

uzdam se u Tebe.

Milosrđe Božje, neiscrpivi izvore čudesa, uzdam se u Tebe.

P. Bog je milosrdan i pun samilosti, spor na srdžbu i pun dobrote.

O. Zato ću do vijeka klicati milosrđu Božjem.

Pomolimo se:

O, vječni Bože, čije je milosrđe neistraživo i čije je blago smilovanja neiscrpivo, milosno pogledaj na nas i umnoži u nama svoje milosrđe da u teškim trenucima ne očajavamo i ne budemo obeshrabreni, nego da se predamo s velikim povjerenjem u Tvoju svetu volju, koja je sama ljubav i smilovanje!

Po Gospodinu našem Isusu Kristu, Kralju milosrđa, koji nam s tobom i Duhom Svetim iskazuje milosrđe u sve vijeke vjekova. Amen.

Prekrasno se značenje krije iza dviju zraka koje izlaze iz Isusova srca na slici Milosrdnog Isusa. Sveta Faustina zapisala je Isusove riječi u svome dnevniku „Milosrđe Božje u mojoj duši” nakon što ga je pitala za značenje: „*Obje zrake znače krv i vodu. Blijeda zraka označava vodu koja opravdava duše. Crvena zraka označava krv koja je život duša...* Ove dvije zrake izvirale su nekoć iz dubina Mog milosrđa, kad je koplje otvorilo moje umiruće srce na križu. Ove zrake štite duše pred srdžbom Mog Oca. Blago onomu tko će živjeti u njihovoj

sjeni jer ga neće stići pravedna ruka Božja. Ja želim da prva nedjelja poslije Uskrsa postane svetkovinom milosrđa.“

Napomena:

Dragi čitatelju ova knjižica „Svjedočanstvo o putu ozdravljenja“ je poklon i ne prodaje se!

Slobodno se može kopirati, umnažati, slikati i dijeliti (fizički i digitalno), ali uz uvjet da se ne mijenja njezin sadržaj i da ju ne prodaješ, već da se dijeli dalje besplatno.

Kad pročitaš ne drži je u ladici, već ju dalje pokloni. Besplatno si dobio, besplatno i dalje dijeli!

Upiši svjedocanstvo.eu u svoju tražilicu i posjeti web stranicu posvećenu širenju knjižice „Svjedočanstvo o putu ozdravljenja“.

Posjetite web stranicu svjedocanstvo.eu

